

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 6 (54) • 6 februarie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să nu credem gândul că suntem smeriți

Sfântul Efreem Sirul († 373)

„Dumnezeu pe cel frumos de chip îl ispitește cu frumusețea chipului, pe cel ce are voce frumoasă cu vocea lui frumoasă, pe cel puternic la trup cu puterea lui, pe cel milostiv cu milostenia lui, pe cel smerit cu smerenia.”

Este bine să știm

Practica deschiderii Evangheliei pe capul bolnavului, la Sfântul Maslu

La sfârșitul slujbei Tainei Sfântului Maslu, după ce a avut loc ultima ungere cu untdelemn sfințit a celui bolnav, preoții pun Sfânta Evanghelie deschisă pe capul bolnavului rostind o rugăciune penitențială, foarte apropiată de prima rugăciune a preotului din Taina Spovedaniei, în care se cere de la Dumnezeu iertarea păcatelor bolnavului. Conform rânduielii actuale din Molitfelnic sau Aghiasmatar, preotul, luând Sfânta Evanghelie, o dă bolnavului să o sărute și să o deschidă. Ceilalți preoți slujitori o țin deasupra capului celui bolnav, iar protosul rostește cea de-a opta rugăciune. Din actul de punere al Sfintei Evanghelii pe capul bolnavului la Maslu reiese că Cel care vindecă pe cei neputincioși este **Hristos prin puterea cuvântului Său** pe care l-a eternizat în Sfânta Sa Evanghelie, cuvânt care rămâne mereu actual și care vorbește permanent în istorie, arătând prezența necontenită printre noi a **Doctorului sufletelor și al trupurilor noastre**.

Această practică a deschiderii Sfintei Evanghelii pe capul bolnavului este adesea greșit înțeleasă, dându-i-se un caracter magic sau superstițios, ajungând la starea de inovație liturgică extrem de păgubitoare. Inovația sau greșeala liturgică apare atunci când, pe baza textului la care Evanghelia a fost deschisă întâmplător și ținând seama de culoarea ornamentelor cu care textele scripturistice au fost împodobite, se începe a se interpreta, făcându-se diferite preziceri pe care cei prezenți le iau drept adevărate. Deschiderea Sfintei Evanghelii la Sfântul Maslu este greșit înțeleasă astfel, pierzându-și scopul de vindecare sau tămăduire a celor bolnavi, pe care Hristos a insuflat-o în textul acesteia, fiind incompatibilă și nedemnă cu scopul Tainei Maslului și cu slujirea preoțească. **(extras din lucrarea Pr. Prof. Dr. Nicolae D. Necula, Tradiție și innoire în slujirea liturgică)**

Duminica a 17-a după Rusalii

Credința femeii cananeence și credința noastră

Poate una dintre cele mai frumoase pericope evanghelice, **pilda femeii cananeence este un model de milă, de credință și, în același timp, de rugăciune și de stăruință înțeleaptă în rugăciune**. Mijlocirea femeii pentru copila sa este mijlocirea Bisericii pentru credincioșii săi și a credinciosului pentru aproapele său.

Insistența femeii, îngăduită de Hristos pentru că știa ce va spune (zice Sfântul Ioan Gură de Aur), arată înțelepciune sfântă pentru că era încredințată de îndreptățirea cererii sale. Nu doar inima de mamă, ci și credința fermă a determinat-o să se „atârne” de fiecare cuvânt al Mântuitorului, aceeași credință care, admirată de Însuși Domnul, a mântuit-o pe ea și pe fiica ei.

Și mai este un aspect: binefacerile lui Dumnezeu sunt numite „pâini”, pentru că hrănesc sufletele oamenilor.

În viața fiecăruia dintre noi se întâmplă uneori să avem nevoie de ajutor. Credința tare nu este legată de loc și de timp. Ea vindecă, iartă, izbăvește de primejdii, înviază din morți, indiferent de loc, de vârstă și de distanță. Credința se întărește mai ales prin rugăciune, prin post și milostenie, prin spovedanie și prin Sfânta Împărtășanie.

Cum se regăsește astăzi modelul cananeencei în rugăciunea noastră? Omul contemporan se roagă de cele mai multe ori cu indoială, fără cutezanță, ca o ultimă alternativă la care recurge, după ce le-a epuizat pe toate celelalte. Nu e de mirare că este nemulțumit dacă nu i se răspunde, căci nu insistă, nu aduce argumente, nu „negociază” cu Dumnezeu. Nu este dispus să „strige în urma lui Dumnezeu”.

Sfântul Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu spune că trei lucruri cere Dumnezeu de la om: **credința** de la suflet, **adevărul** de la limbă și **înfrânarea** de la trup - ca să poți să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu, să comunici cu El, să te împărtășești de El, din puterea Lui, din darurile Lui.

Cuvânt de folos

Ai vorbit astăzi cu Dumnezeu?

Preot Marius Ionuț Tabarcea

Putem rosti sau scrie multe cuvinte despre rugăciune, însă cel mai important aspect este modul cum ne raportăm noi, la relația personală cu Dumnezeu. Cât de mult prețuim rugăciunea, cât de des ne plecăm genunchii în fața icoanei Mântuitorului Iisus Hristos sau când am participat ultima dată la o Sfântă Liturghie în biserică?

Patriarhia Română a proclamat anul 2022 ca „an omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului”. Într-o lume cuprinsă de grabă, de neliniște și de frământări, captivată de tehnologie și animată de atracția jocurilor video, mai poate îndeplini oare creștinul o rânduială de rugăciune? Mai găsește tânăru de astăzi timp necesar pentru plecarea genunchilor înaintea lui Dumnezeu? Mai vorbim cu Dumnezeu?

Ce este rugăciunea?

Sfântul Ioan Gură de Aur († 407) spunea că „rugăciunea este începutul oricărui bine și pricina mântuirii și a vieții veșnice”. Într-adevăr, Sfinții Părinți au numit rugăciunea „împărâteasa virtuților”, căci ea atrage și celelalte virtuți. Cea mai cunoscută „definiție” este însă cea formulată de **Evagrie Ponticul** († 399): „Rugăciunea este vorbirea minții cu Dumnezeu”. Ea este așadar convorbirea omului cu Dumnezeu. Prin rugăciune noi ne adresăm în mod direct lui Tatălui Ceresc, îl slăvim, îi mulțumim pentru darurile primite sau îi cerem ajutorul atunci când suntem în impas. La rândul Său, Domnul primește toate cererile noastre, oricât de mici și de neînsemnate ar fi acestea. Iar când stăm în fața lui

Dumnezeu cu inimă rugătoare și cu gând curat „tot ce este mic devine mare, toate cele nedesăvârșite devin desăvârșite și orice rugăciune se va împlini”, afirmă **Sfântul Ioan Maximovici** († 1966). Însă pe cât este rugăciunea de înaltă, pe atât de multă nevoită cere.

Cum să ne rugăm?

În primul rând, să ne rugăm cu **evlavie**, **fără gânduri străine**, cu **smerenie**, și **încredere** în ajutorul lui Dumnezeu. La acestea, **Părintele Nicodim Mândiță** († 1975) mai adaugă **supunerea** și **lăsarea în voia lui Dumnezeu**. Așa ne-a învățat Mântuitorul, zicând: „Facă-se voia Ta” (Matei 6, 10). Așa ne-a dat El exemplul când S-a rugat Tatălui Ceresc, în ajunul Pătimirilor Sale, zicând: „Părintele Meu, de este cu putință, treacă de la Mine acest pahar; însă nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu” (Matei 26, 39; Luca 22, 42).

Dar nu numai sufletul trebuie să ia parte la rugăciune, ci și trupul. De aceea, rugăciunea va fi însoțită și de câteva gesturi și mișcări specifice: **îngenuncherea**, **metaniile**, **închinarea** și **semnul Sfintei Cruci**. În gestul liturgic se reflectă credința ca și în rugăciune. **Sfântul Ioan Scărarul** († 649) ne confirmă: „Celor care n-au dobândit adevărata rugăciune a

inimii le ajută mult silirea în rugăciunea trupească, adică ridicarea mâinilor, lovirea pieptului, privirea curată spre cer, zgomotul suspinelor, plecarea neconținută a genunchilor.”

În ce loc putem să ne rugăm?

În ce privește locul unde trebuie să facem rugăciunea, este de știut că, pentru cel ce se roagă bine, orice loc este potrivit. Mântuitorul Se ruga în templu și în sinagogă, în loc pustiu și în munți, în foisor și în grădina Măslinilor, pe cruce și în alte locuri. Dumnezeu primește să I se vorbească în orice loc (Fapte 17, 24), după cum amintește Mântuitorul femeii samarince (Ioan 4, 23). Deci ne putem ruga oriunde.

Este însă și un loc special, dedicat rugăciunii, **biserica** sau **Casa lui Dumnezeu**: „Casa Mea, casă de rugăciune se va chema” (Matei 21, 13). Rugăciunile făcute în biserică, în loc sfințit, au mai multă putere și sunt negreșit mai bine primite, fiindcă aici nu suntem singuri și se împlinește astfel făgăduința Mântuitorului: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20).

Modelul Suprem în privința rugăciunii ni-l dă Mântuitorul Iisus Hristos, Care ne-a adresat și îndemnul **„Privegheați și vă rugați ca să nu intrați în ispită”** (Matei 26, 41). Pe lângă folosul duhovnicesc al rugăciunii, Sfinții Părinți vorbesc și despre rolul terapeutic al ei. Rugăciunea produce în suflet calm, liniște interioară, armonie, o putere mai mare de a suporta încercările vieții, sărăcia, boala, calomnia și moartea. Echilibrul cauzat de rugăciune devine un puternic ajutor terapeutic pentru omul bolnav.

Când am vorbit ultima oară cu Dumnezeu?

Putem rosti sau scrie multe cuvinte despre rugăciune, însă cel mai important aspect este modul cum ne raportăm noi, la relația personală cu Dumnezeu. Cât de mult prețuim rugăciunea, cât de des ne plecăm genunchii în fața icoanei Mântuitorului Iisus Hristos sau când am participat ultima dată la o Sfântă Liturghie în biserică? Cu siguranță, fiecare dintre noi își poate oferi un răspuns sincer la aceste întrebări, iar mai apoi, să încerce să-și îmbunătățească propria viață duhovnicească prin **sporirea în rugăciune**, prin **apropierea de Dumnezeu**, prin **lucrarea faptelor bune** și prin **practica virtuților**.

Să facem din rugăciune un *modus vivendi* (mod de existență), virtutea noastră cea mai scumpă, știind că „precum cel mai de preț dintre toate simțurile este vederea, așa cea mai dumnezeiască dintre toate virtuțile este rugăciunea” (**Sfântul Evagrie Ponticul**).